

Epistula (e cod. Barocc. gr. 131)

Εὖ γέ σοι τῆς θαυμασίας ἐπιστολῆς· ὡς ἕαρος ἡμῖν προσέβαλε λογικοῦ, καὶ μουσικόν τι λίαν ἀντὶ τῶν χελιδόνων ἤχεϊ. ὡς ἔνθους εἰμί τις ὑφ' ἡδονῆς, πάντα θαυμάζων, τὴν λέξιν, τὸν νοῦν, τὴν ἄρμονίαν, τὸν γράψαντα. καί μοι δοκῶ Λυδὸς ἐξαίφνης εἶναι, τὰ Λυδῶν μιμησάμενος, οἱ τῷ Διονύσῳ προσκείμενοι μόνον ἕαρ ἦγον ἡνίκα δὴ καὶ τύχοι παρ' αὐτοῖς ὁ Διόνυσος. ἀλλὰ μὲν ἴσως ταῦτα γελάσεις, ὡς αὐτόχρημα τὸ σοφιστικὸν ἐπανθεῖ αὐτοῖς, καί με τυχὸν ὡς ἐν ὄνειδει καλέσειας σοφιστήν· ἐγὼ δὲ τὰ καλὰ μὴ θαυμάζειν οὐκ ἔχω, κἂν σιωπῆσης, ὧ λῶστε, τάναντία φθεγγόμεθα· ἀλλὰ μή μοι διδόναι πρᾶγμα ζητοῦντι τὴν ἐκ τῆς σιωπῆς λύπην παραστήσαι τοῖς γράμμασιν.